

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. София, 05.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 01.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **8739** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.1 от Закона за марките и географските означения (ЗМГО) във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „А. Б. Л.“ (А. – В. Л.), Съединени американски щати (САЩ) против решение № РС-212-(1)/25.06.2021г. на председателя на Патентно ведомство. Последният е конституиран като ответник съобразно чл.84, ал.4 ЗМГО. Ответникът не изразява становище относно допустимостта и основателността на жалбата.

След като обсъди доводите, изложени в последната, и доказателствата, приложени в административната преписка, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Производството по издаване на оспорения акт е образувано с жалба с вх. № ВХ-1104/18.11.2020 г. от А.-В., Л., САЩ, срещу решение от 18.08.2020г. на държавен експерт за пълен отказ за признаване на действието на територията на Република България на международна регистрация на марка с № 836819 В., словна. Жалбата е подадена на основание чл. 69, ал. 1, т. 2 от ЗМГО. Международната регистрация на посочената марка е за стоките „бира“ от клас 32 на Международната класификация на стоките и услугите (МКСУ). От фактическа страна административният орган приел, че дружеството – жалбоподател притежава международна регистрация на марка с №

836819 В., словна. Марката е регистрирана на 30.09.2004 г. за стоката „бира“ от клас 32 на МКСУ. С решение от 18.08.2020 г. на основание чл. 47, ал. 3 във връзка с чл. 11, ал. 1, т. 12 от ЗМГО е отказано признаването на действието на територията на Република България на международна регистрация на марката по отношение на всички стоки, за които е регистрирана. Отказът е мотивиран с това, че процесната марка се състои изключително от словния елемент „В.“, които е идентичен на регистрираното по реда на Лисабонската спогодба наименование за произход с № 598 „В.“, със закрила от 10.03.1975 г. за стоката „бира“ от клас 32 на МКСУ. Това представлява пряко използване на регистрираното наименование за произход с № 598 „В.“ и ще доведе до експлоатиране на неговата известност. С оглед на това държавният експерт приел, че е налице горепосоченото основание за отказ за признаване на действието на международната регистрация на процесната марка.

Ответникът приел, че жалбата против така постановения отказ е неоснователна, по следните съображения. Законосъобразността на отказа за признаване на действието на международната регистрация на марка в случая трябва да се прецени от гледна точка на приложимостта на чл. 11, ал. 1, т. 12 от ЗМГО. Разпоредбата предвижда, че не се регистрира марка, чиято регистрация е в нарушение на българското законодателство, на Европейския съюз или международни споразумения, по които Република България или Европейският съюз е страна, предвиждащи правна закрила на географските означения. Издателят на оспореното решение взел предвид, че съгласно чл. 2 от Лисабонската спогодба под „наименование за произход“ се разбира географското наименование на страна, област или местност, които служат за означаване на една стока, която произхожда оттам и чиито качества или свойства се дължат изключително или основно на географската среда, включваща природните и човешките фактори. Наред с това, чл. 3 от същата Спогодба предвижда, че правната закрила (защита) върху регистрирано по реда й наименование за произход следва да се осигури срещу всеки опит за присвояване или имитация, дори ако истинският произход на стоката е означен или ако наименованието е използвано в превод или придружено от изрази като „род“, „тип“, „начин“, „имитация“ или подобни. В случая, с оспорения отказ от 18.08.2020 г. на процесната международна регистрация на марка с № 836819 е противопоставено наименование за произход „В.“ с № 598, регистрирано по реда на Лисабонската спогодба. Съгласно библиографските данни на наименованието, същото е с произход от Република Ч., регистрирано е на 10.03.1975 г. за стоката „бира“ под № 598. Процесната международна регистрация на марка с № 836819 е словна и се състои изключително от словния елемент „В.“. Следователно, марката изцяло се състои от регистрираното на 10.03.1975 г. наименование за произход „В.“. Съпадението е не само в наименованията на марката и географското означение, но и в техните стоки - „бира“ от клас 32 на МКСУ. Предвид това, процесната международна регистрация на марка използва изцяло регистрираното по-рано наименование за произход, което противоречи на чл. 3 от Лисабонската спогодба, а оттам - и на чл. 11, ал. 1, т. 12 от ЗМГО.

Посочва се в мотивите на процесното решение и, че съгласно чл. 2, пар. 1 от Регламент (ЕС) № 1151/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 21 ноември 2012 година относно схемите за качество на селскостопанските продукти и храни, той обхваща, наред с други, и селскостопански продукти и храни, изброени в приложение I към регламента, между които и стоката „бира“. Относно соченото от жалбоподателя решение от 8 септември 2009 г. по дело С-478/07 „В. В.“ на Съда на

Европейския съюз (СЕС) издателят на оспорения акт приел, че режимът на закрила, предвиден с посочения Регламент действително има изключителен характер, като целта му не е да установи, наред с националните правила които продължават да съществуват, и допълнителен режим за закрила за географските означения, както е по отношение на марките, а да предвиди еднакъв и изчерпателен режим на закрила за тези означения в рамките на ЕС. Разглежданият от СЕС въпрос обаче касае отношения между две държави-членки на ЕС – Ч. и А., и двустранно споразумение, сключено между тях преди присъединяването им към ЕС. В отговор на отправеното преюдициално запитване СЕС приема, че общностният режим на закрила има изчерпателен характер и не допуска прилагането на режим на закрила, предвиден с договори между две държави членки, който да предоставя на означение, признато в едната държава като наименование за произход, закрила в другата държава членка, след като визираното означение не е заявено или регистрирано по реда на регламента. Макар да признава изчерпателния режим на регламентите на ЕС по отношение на закрилата на определени географски означения, СЕС не се е произнасял относно приложимостта на Лисабонската спогодба за държавите членки, които са страни по нея, в това число и за закрила на регистрираните по реда ѝ наименования за произход, като процесното с № 598. Доколкото европейското законодателство не дерогира Спогодбата, то Република България, като страна по този международен акт, е длъжна да спазва и предоставя закрила на регистрираните по реда му наименования за произход. Обстоятелството, че географското означение с № 598 „В.“ е с произход от Република Ч., за чиито национални означения е приложим режимът на ЕС съгласно Регламент (ЕС) № 1151/2012, в случая не би могло да доведе до непротивопоставимостта му, след като регистрацията на конкретното наименование за произход не е заличена в международния регистър и е действаща и понастоящем.

В допълнение към горното се отбелязва в мотивите на оспорения акт, че с Решение (ЕС) 2019/1754 на Съвета от 7 октомври 2019 г. ЕС се присъединява към Женевския акт на Лисабонската спогодба, като с Регламент (ЕС) 2019/1753 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2019 година относно действието на Съюза след присъединяването му към Женевския акт на Лисабонската спогодба за наименованията за произход и географските указания (Регламент (ЕС) 2019/1753) са уредени и въпросите, свързани с упражняването на правата и задълженията за Съюза, произтичащи от това присъединяване. Съгласно чл. 11, пар. 2 от Регламент (ЕС) 2019/1753, по отношение на всяко наименование за произход, произхождащо от държава членка, която е страна по Лисабонската спогодба, за продукт, който попада в обхвата на един от регламентите, в това число и Регламент (ЕС) № 1151/2012, но който не се ползва от закрила съгласно последния, съответната държава членка следва да поиска или регистрацията на това наименование за произход съгласно съответния регламент, или регистрацията на наименованието да бъде заличена от международния регистър. В разпоредбата е предвиден и преклузивен срок, в рамките на който всяка държава членка следва да предприеме съответното действие, а именно до 14 ноември 2022 г. Това означава, че по силата на визираната разпоредба най-късно до тази дата вписаното в международния регистър наименование за произход с № 598 „В.“ ще се ползва от закрилата, предоставяна от Лисабонската спогодба, освен ако преди това не получи закрила по реда на Регламент (ЕС) № 1151/2012 или регистрацията му не бъде заличена от международния регистър.

По тези съображения председателят на ПВ приел, че правилно е прието с оспорения

пред него отказ, че наименованието за произход с № 598 „В.“ е действащо на територията на Република България и е противопоставимо на международна регистрация на марка с № 836819 В., словна. Доколкото процесната марка изцяло се състои от по-ранното наименование за произход и е регистрирана за идентични стоки, правилно е отказано признаването на действието на марката на територията на Република България на основание чл. 11, ал.1, т. 12 от ЗМГО. Поради това, с процесното решение на основание чл. 75, ал. 1, т. 1 от ЗМГО жалбата против отказа 18.08.2020 г. била оставена без уважение.

В производството пред съда не бяха ангажирани доказателства за съществуването на обстоятелства, годни да обосноват извод, различен от формирания от административния орган, който извод настоящият състав споделя. В допълнение и във връзка с доводите на жалбоподателя е необходимо да се отбележи и следното.

Ирелевантна за спора е сочената съдебна практика в А., Франция и други страни. Що се отнася до решението по дело № С-478/07 на СЕС от 08.09.2009г., то следва да тълкува систематично в неговата цялост. Посочва се в т.2 от това решение, че общностният режим не допуска прилагането на режим на закрила, предвиден в двустранни договори между държави членки, макар да не е била подавана заявка за регистрация на наименованието за произход съгласно съответния регламент. В настоящия случай се обсъжда закрила по многостранен международен договор – Лисабонската спогодба. Заедно с това и предвид датата, към която се преценява законосъобразността на оспорения акт – а именно, тази на издаването му (чл.142, ал.1 АПК), следва да бъдат съобразени и разпоредбите на Регламент (ЕС) 2019/1753 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2019 година относно действието на Съюза след присъединяването му към Женевския акт на Лисабонската спогодба за наименованията за произход и географските указания, приет и влязъл в сила след постановяване на цитираното решение на СЕС. Както е посочил и ответникът в мотивите на решението си, съгласно чл.11, §2 от този Регламент по отношение на всяко наименование за произход, произхождащо от държава членка, която е страна по Лисабонската спогодба, за продукт, който попада в обхвата на един от регламентите, посочени в член 1, параграф 2 от настоящия регламент, но който не се ползва от закрила съгласно някой от тези регламенти, съответната държава членка по искане на физическо или юридическо лице, посочено в член 5, параграф 2, подточка ii) от Женевския акт, или на бенефициер съгласно определението в член 1, точка xvii) от Женевския акт, или по собствена инициатива, избира да поиска или: а) регистрация на това наименование за произход съгласно съответния регламент; или б) регистрацията на това наименование за произход да бъде заличена от международния регистър; съответната държава членка уведомява Комисията за избора по първа алинея и отправя съответното искане до 14 ноември 2022 г. Този срок не е изтекъл понастоящем и текстът има очевидно за цел да уреди положението на заварените обекти на закрила по Лисабонската спогодба, при запазване на правната сигурност. Именно последната налага, независимо от изпълнението или не на задължението на съответната държава членка за уведомяване съобразно обсъдения по-горе Регламент № 1151/2012, докато регистрацията на наименованието не бъде заличена от международния регистър, тя да бъде зачитана, с произтичащата от това закрила. Обратното би означавало административният орган инцидентно по повод производство от вида на настоящето да преценява валидността на вписването в този международен регистър и да преценява, дали да зачете действието му, което е извън

пределите на правомощията на този орган.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че решението е издадено от компетентен орган в установената форма; при това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и то е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК разноските остават за жалбоподателя така, както са направени. Не следва да бъде уважено направеното от страна на ответника искане за юрисконсултско възнаграждение, тъй като по делото не е осъществено процесуално представителство.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „А. Б. Л.“ (А. – В. Л.), Съединени американски щати, против решение № РС-212-(1)/25.06.2021г. на председателя на Патентно ведомство.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: